

IMPOSIBILA IUBIRE

Caprar Florin

Ea: tânără, sfinx, cu părul lung pe spate.
El: mândru, curajos, frumos cum nu se poate.
La început a fost un zâmbet.
O... palidă-adiere a vântului de seară.
Apoi, o tainică privire-i făcu să se-nfioara.
O primă mângâiere, o strângere de mână,
O primă sărutare furată-n clar de lună,
Iubiri ce poate alții nu pot nici să viseze
Pe ei-i-naltă-n ceruri, sus, pe metereze,
În culmea pasiunii și-a dragostei sublime
Trăiesc cu-nflăcărare nemărginirea clipei.
Și-apoi, descătușați de-amor, pun capu-ncet pe pernă,
Jurându-și neîncetat o dragoste eternă.
Și ceas de ceas, și zi de zi trecând
O vrajă îi legase în suflet și în gând.
Și uite-așa trecură ani plini de fericire,
Părea că toți în jur respiră cu iubire.
Dar vai ! povestea-aceasta sfârșește dintr-o dată,
Când, într-o zi, prin parc, o blondă platinată
Prin fața lui trecu.
Pe loc el dete ascultare a trupului plăcere,
Îndepărtând o dragoste ce inima i-o cere.
Dar ce primea-napoi în schimb pe-a sa iubire
Erau deșertăciuni, iluzii, rătăcire.
Un chip angelic poate, un trup parcă sculptat
Nu poate-nlocui un sentiment curat
Căci scurtă-i bucuria micilor plăceri
Când te trezești din vis și nu ești nicăieri
Târzie fost-a clipa, zadarnic se căi,
Căci ea, cu inima rănită, pe loc înnebuni.
Iar el, privind în urmă pierduta fericire
Simțind durerea-n suflet, rămase fără glas.
Și uite-așa, din tot ce-a fost, atât a mai rămas:
Un EL, o Ea și-o IMPOSIBILĂ IUBIRE.

Căprar Florin